

Arrest

nr. 248 959 van 11 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig van Ghazvine.

U werd geboren als moslim. Vier jaar lang had u geen religie en geloofde u enkel in God. Op een dag werd u voorgesteld aan een aantal mensen die het christendom aanhingen. Toen u met hen sprak, zag u dat u op vlak van persoonlijkheid en op vlak van de gebeurtenissen in uw leven veel gemeenschappelijk had met deze christenen. U voelde zich als een verloren schaap dat teruggevonden was door de herder. Drie à vijf keer nam u deel aan een vergadering bestaande uit vijf personen in het huis van Y. (...), een Armeniër. In zijn huis hadden jullie discussies met elkaar. Tijdens één van deze vergaderingen bekeek u een film over de profeet Jezus. Deze film raakte u.

Op een dag zei Y. (...) u: "Jezus heeft u gevonden". Y. (...) legde u de verhalen van Jezus uit. U voelde zich kalmer en kalmer worden. Op een dag vielen agenten Y. (...)’s huis aan. In deze aanval werd één van de deelnemers, R. (...), gearresteerd. U en twee andere personen slaagden erin te ontsnappen. U zette uw leven verder en ging zoals gewoonlijk naar het werk. Op een dag ontving u een telefoontje van uw vader. Uw vader vroeg u wat u gedaan had in Y. (...)’s huis en vertelde u dat agenten langsgekomen waren op zoek naar u. Hij zei ook dat deze agenten u wilden meenemen en u een ongelovige genoemd hadden. Uw vader moest u zo snel mogelijk aan hen overhandigen. Zonder het einde van uw werkdag af te wachten vluchtte u naar Tabriz omdat daar religieuze minderheden wonen. U bleef er twee dagen, ging er naar de kerken en ontmoette er Armeense christenen. Deze vertelden u dat u Iran zo snel mogelijk moest verlaten omdat christenen hun geloof niet kunnen prediken in Iran.

Omdat u voelde dat u kalmer was dan vroeger en gelooft dat de Heilige Jezus u gevonden heeft, ging u naar Khoi en verliet u Iran op 26 of 27 dey 1396 (16 of 17 januari 2018) op illegale wijze over land richting Turkije. Gedurende tweeënhalf jaar reisde u onder de hoede van een smokkelaar langs een voor u ongekende route. Op 15 november 2019 betrad u het Belgisch grondgebied. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2019.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele shenasnameh (d.d. 08.10.1979) en identiteitskaart neer vergezeld van een vertaling, alsook de vertaling van uw Iraans rijbewijs (d.d.25.09.2016).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan doordat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort en uw vlucht van Iran naar België. Bij de DVZ verklaarde u dat de smokkelaar uw paspoort weggegooid had tussen Macedonië en Servië (verklaring DVZ, d.d. 22.11.2019, vraag 24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herinnert u zich niet meer in welk land u was toen de smokkelaar u vertelde dat hij uw paspoort had weggegooid en verklaart uw onwetendheid aan de hand van het feit dat u uw hele reis van Iran naar België zich in vrachtwagens, gevangenissen, koeienboerderijen of huizen bevonden zou hebben (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 10.07.2020, p. 5-6) en nooit naar buiten gegaan te zijn (CGVS, p. 8). Bij de DVZ verklaarde u legaal met uw eigen paspoort van Iran naar Turkije gereisd te zijn met het vliegtuig (verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS klinkt het dat u op illegale wijze en over land van Iran naar Turkije reisde (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u bij de DVZ verklaard te hebben dat u legaal met uw eigen paspoort van Iran naar Turkije gevlogen bent (CGVS, p. 7). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid. Hoewel u bij de DVZ kon opsommen dat u via Servië, Macedonië, Griekenland en Frankrijk reisde, alvorens in België aan te komen, waarbij u specificeerde dat u twee nachten in Servië, één nacht in Macedonië, vier maanden in Griekenland en drie maanden in Frankrijk doorbracht (verklaring DVZ, vraag 31), verklaart u op het CGVS dat u met uitzondering van Turkije geen enkel land kunt benoemen waardoor u gereisd heeft (CGVS, p. 7). U verwijst naar het feit dat u in een vrachtwagen gereisd zou hebben om te verklaren hoe het komt dat u niet weet naar welk land u reisde vanuit Turkije (CGVS, p. 7). U zou met de smokkelaar die u in Turkije vond en aan wie u 17.000 euro betaald zou hebben niet besproken hebben waar hij u naartoe zou brengen, evenmin had hij een concreet plan (CGVS, p. 7, 9). Dat u gedurende uw reis, die volgens uw verklaringen tweeënhalf jaar in beslag nam (CGVS, p. 8), nooit geweten zou hebben in welke landen u verbleef, en dat u ondanks de aanzienlijke geldsom die u neertelde niet beter geïnformeerd was over uw route en bestemming is allerm minst geloofwaardig te noemen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring van Turkije naar Servië gereisd te hebben, bevestigt u dat u bij de DVZ vermeld had dat u dacht dat het land na Turkije Servië was. U zou dit afgeleid hebben uit de taal die de mensen in de kelder waarin u zich bevond spraken. In hun gesprekken herkende u het woord 'Servië'. Hoe lang u in Servië verbleven heeft, kunt u zich echter niet herinneren, ook niet bij benadering.

U kunt niet aangeven of u bv. een dag of een jaar in Servië gebleven bent (CGVS, p. 7-8). Geconfronteerd met de routebeschrijving die u opgaf bij de DVZ, stelt u dat de route die u bij de DVZ opgaf, een route was die u zich ingebeeld had op basis van verklaringen van andere verzoekers om internationale bescherming die u in België had leren kennen. U zou deze route opgedist hebben omdat u in werkelijkheid niet wist via welke landen u gereisd was (CGVS, p. 8). Dergelijke verklaringen zijn allerm minst overtuigend. Zo voegde u bij de DVZ bv. toe dat u in Griekenland zeven of acht pogingen ondernomen heeft om naar Frankrijk te kunnen gaan (verklaring DVZ, vraag 31). Geconfronteerd met uw verklaring vier maanden in Griekenland verbleven te hebben, stelt u dat u vier maanden verbleven had bij het neefje van de smokkelaar en dat u vermoedt dat dit in Griekenland was, dit omdat u later aan de smokkelaar gevraagd zou hebben waar zijn neefje is en deze geantwoord zou hebben dat zijn neefje nog steeds in Griekenland was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring drie maanden in Frankrijk doorgebracht te hebben, stelt u dat u aan de hand van een wagen met een Franse vlag die u gezien had, afleidde dat u in Frankrijk was op dat ogenblik (CGVS, p. 9). Uw antwoorden zijn allerm minst ernstig te noemen. Indien u een sterk vermoeden zou hebben door Servië, Griekenland en Frankrijk gereisd te hebben, had u dat eerder geantwoord kunnen hebben. Bovendien kan niet begrepen worden waarom de smokkelaar u tijdens jullie reis niet zou hebben willen vertellen in welk land u zich bevond. Tot slot dient ook vastgesteld te worden dat het geheel van uw verklaringen over de duur van uw reis van Iran naar België incoherent is. Gezien u verklaart op 26 of 27 dey 1396 (16 of 17 januari 2018) Iran verlaten te hebben (CGVS, p. 6) en u bij de DVZ verklaarde op 15 november 2019 in België aangekomen te zijn, zou u een jaar en tien maanden en geen tweeënhalf jaar onderweg geweest zijn. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat u dacht dat u tweeënhalf jaar onderweg was geweest (CGVS, p. 8). Rekening houdend met uw verklaringen bij de DVZ aangaande uw verblijf van twee maanden in Turkije, twee nachten in Servië, één nacht in Macedonië, vier maanden in Griekenland en drie maanden in Frankrijk (verklaring DVZ, vraag 31), komt men dan weer aan een reisduur van zo'n negen maanden. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenst te bieden op wanneer en hoe u Iran verliet, hetgeen tevens afbreuk doet aan de door u voorgehouden omstandigheden waaronder u besloot Iran te verlaten.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken de gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Eerst en vooral legt u incoherente verklaringen af over wanneer u bekeerd zou zijn tot het christendom. Bij de DVZ verklaarde u d.d. 22.11.2019 dat u zich twee jaar eerder bekeerd had tot het protestantisme (verklaring DVZ, vraag 9). Op het CGVS verklaart u d.d. 10.07.2020 zich drie à drieënhalf jaar geleden bekeerd te hebben: u verduidelijkt dat u acht maanden in België bent, tweeënhalf jaar onderweg geweest bent, sinds twee maanden voor uw vertrek uit Iran deelnam aan de christelijke vergaderingen en u zich reeds in Iran bekeerde (CGVS, p. 3). Uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS zijn onverzoenbaar met elkaar. Indien u tweeënhalf jaar onderweg bent geweest, dient volgens uw verklaringen bij de DVZ uw bekering na uw vertrek uit Iran gesitueerd worden.

Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u slechts twee maanden voor uw vertrek uit Iran naar uw eerste huiskerkdienst ging en u zich nog voor uw vertrek uit Iran bekeerde (CGVS, p. 3), wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen.

U verklaart voorts dat u voor uw bekering nooit kalm was en dat u dankzij uw bekering vrede en kalmte gevonden heeft (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in deze onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Wanneer gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt vervalt u in algemeenheden als 'de islam is een gewelddadige religie die beveelt wat wel en niet mag', 'Jezus geeft al zijn adviezen met vriendelijkheid' en 'in de islam is er geen geluk of vreugde', en herhaalt u dat u voor uw bekering zeer nerveus was. U zou het geluk en de vreugde die u in zich droeg als moslim niet hebben kunnen delen met andere moslims. Dat er in de islam geen geluk of vrede is, wijt u aan het feit dat de islam verschillende dingen oplegt of juist verbiedt, en dit met geweld.

Met slachtpartijen en bloedvergieten leggen moslims hun religie op. Gelukkige moslims bestaan volgens u niet, er is altijd verdriet te bespeuren in het gezicht van een moslim. Christenen daarentegen zijn heel gelukkig, vinden elkaar leuk en leven in vrede (CGVS, p. 10-11). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens verloofde, ouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en ongelukkig zijn associeert. Toen u 25 of 28 was stopte u met regelmatig naar de moskee te gaan omdat u niet gelukkig was en uw moskeebezoeken u geen vrede gaven (CGVS, p. 13). Wanneer u echter naar de kerk gaat in België overkruipt een vredig gevoel u, ondanks het feit dat u niets begrijpt van de viering (CGVS, p. 13). Gevraagd naar hoe het komt dat u de kalmte die u in een kerk ervaart, niet in een moskee ervaarde, antwoordt u dat u denkt reeds in de baarmoeder van uw moeder uitgekozen geweest te zijn. Hiermee bedoelt u dat u niet gemaakt was voor de moskee en dat u er geen voordelen uit kon halen (CGVS, p. 13). Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Verder legt u vreemde verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom gewekt werd. Gevraagd hoe u in aanraking gekomen bent met het protestantisme, begint u over de algemene situatie waarin christenen in Iran zich bevinden, m.n. dat de Iraanse autoriteiten kerken controleren en dat mensen zoals u zich niet mogen bekeren tot het christendom. U wordt hierna nog tweemaal dezelfde vraag gesteld, waarop u uitlegt dat u koos voor het protestantisme omdat Y. (...) u dit uitgelegd had en u geen andere mogelijkheid had in Iran, en verwijst naar drie of vier sessies waaraan u deelgenomen zou hebben. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen over hoe u in aanraking met het protestantisme bent gekomen alvorens u besliste deel te nemen aan de sessies in Y. (...)’s huis, antwoordt u eerst weinigzeggend dat die periode de start van uw bekering was en vervolgens wanneer de vraag nogmaals herhaald wordt dat uw collega’s N. (...) en A.H. (...) u aan Y. (...) voorgesteld hadden omdat u vervreemd geraakt was van de islam doch nog steeds in God geloofde. Zij opperden dat u misschien God kon vinden in het protestantisme. Gevraagd waarom u geïnteresseerd was om deel te nemen aan de vergadering in Y. (...)’s huis, zegt u louter dat de dingen die u hoorde in deze sessies u kalmeerden. Nogmaals gevraagd waarom u in de eerste plaats geïnteresseerd was geweest om deel te nemen aan de vergaderingen herhaalt u dat uw collega’s u dit gesuggereerd hadden (CGVS, p. 15). Wanneer u er nogmaals op gewezen wordt dat de vraag gaat over waarom u geïnteresseerd was, antwoordt u dat een mens geïnteresseerd is om elke dag nieuwe dingen te leren (CGVS, p. 16). Uw erg stroeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het protestantisme ondermijnen de oprechtheid van uw voorgehouden bekering. Dat u in navolging van een suggestie van twee collega’s plots interesse zou gekregen hebben in het protestantisme zonder enige intrinsieke motivatie, is opvallend. Bovendien strookt deze weergave van uw kennismaking niet met wat u vertelde bij de DVZ. Toen verklaarde u bekeerd te zijn tot het protestantisme nadat u zelf onderzoek gedaan had naar die religie. U verklaarde door niemand overtuigd geweest te zijn maar zelf contact opgenomen te hebben met vrienden van u die bekeerd waren zodat u ook naar de vieringen kon gaan (vragenlijst CGVS, d.d. 22.11.2019, vraag 5).

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Zo weet u niet of de regels over wat moet en niet mag in het christendom verschillend zijn van de regels in de islam. U weet niet of er geboden zijn in het christendom en verklaart nog nooit van de tien geboden gehoord te hebben (CGVS, p. 16). U verwijst naar het feit dat u een ‘nieuwe’ gelovige bent om uw gebrek aan informatie over de regels binnen het christendom te verschonen (CGVS, p. 11). Gezien u verklaart drie à drieënhal jaar geleden bekeerd te zijn (CGVS, p. 3) en de regels binnen de islam voor u de oorzaak zijn van het feit dat er geen vreugde of geluk mogelijk is in de islam (CGVS, p. 11), zou van u een diepgaandere kennis verwacht mogen worden op dit punt. Ook met betrekking tot de inhoud van de christelijke vergaderingen die u bijwoonde blijft u aan de oppervlakte. U stelt dat Y. (...) u drie of vier verhalen uit de bijbel had uitgelegd, maar bent niet in staat om één van deze verhalen over Jezus te reproduceren. U verwijst naar het feit dat deze sessies drieënhal jaar geleden plaatsvonden om uw onwetendheid op dit punt te verklaren (CGVS, p. 16). Er dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat deze verhalen over Jezus geen diepe indruk op u hebben nagelaten. Hoewel u drieënhal jaar geleden bekeerd bent tot het protestantisme en Iran reeds meer dan drie jaar geleden verlaten zou hebben (CGVS, p. 3), heeft u nog niets gelezen uit de bijbel. U verwijst hiervoor naar de moeilijke omstandigheden tijdens uw reis vanuit Iran naar België (CGVS, p. 16). Zoals reeds aangestipt kan er echter geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reis van Iran naar België als zou u al die tijd door de smokkelaar in huizen, kelders, koeienboerderijen en vrachtwagens gevangen gehouden geweest zijn. Dat u in de acht maanden dat u in België verbleef er niet in geslaagd zou zijn een Perzisch exemplaar van de bijbel op de kop te tikken (CGVS, p. 16), getuigt evenmin van een sterke toewijding aan uw nieuwe geloof. Bovendien gelooft u dat het nutteloos is om individueel de bijbel te lezen zonder begeleiding van iemand die bijbel aan u

uitlegt (CGVS, p. 16). In Turkije zou u heel kort de tijd gehad hebben om vier of vijf zinnen uit de bijbel te lezen op het internet, die echter evenmin indruk maakten op u, daar u zich deze vier of vijf zinnen niet kunt herinneren (CGVS, p. 16). Gevraagd of u zelfstudie heeft gedaan naar uw nieuwe religie stelt u dat het in de drie of vier sessies waaraan u heeft deelgenomen gebeurd is dat u op het internet surfte. Eén van de dingen die u opzocht was het huwelijk. U vond toen dat een huwelijk in het christendom voor het leven is, maar voegt er meteen aan toe dat u niet zeker bent of dat nu correct is of niet. Evenmin kunt u verduidelijken waarom u dat opzocht. U stelt meteen dat u misschien iets anders had opgezocht. U kunt geen andere zaken opsommen die u over uw nieuwe religie opgezocht heeft (CGVS, p. 17). Sinds uw vertrek uit Iran heeft u geen enkele activiteit gedaan of ondernomen m.b.t. uw nieuwe geloof (CGVS, p. 19). U verwijst opnieuw naar de omstandigheden alsook naar uw gebrek aan kennis (CGVS, p. 19), hetgeen bevreemdend is omdat men net zou verwachten dat u als nieuwe gelovige iets zou hebben willen doen aan uw gebrek aan kennis over het protestantisme eens u Iran verlaten had. U verklaart zelfs niet geprobeerd te hebben om u verder te verdiepen in uw geloof of om activiteiten m.b.t. uw geloof te ontwikkelen sinds uw vertrek uit Iran en verwijst opnieuw naar uw omstandigheden: zo werd u tijdens uw reis naar België steeds 'vastgehouden' en was u daardoor niet in staat om hierover na te denken, in België werd u dan weer geconfronteerd met de taalbarrière, heeft u geen SIM-kaart en beschikt u niet over internet (CGVS, p. 19). Nogmaals dient herhaald te worden dat er aan de door u voorgehouden omstandigheden tijdens uw reis geen geloof gehecht kan worden. Met betrekking tot uw verklaring niet over internet te beschikken, dient dan weer vastgesteld te worden dat u over internet beschikt in uw opvangcentrum en tien dagen voor uw persoonlijk onderhoud contact had met uw vader via het internet (CGVS, p. 4). Wat betreft de taalbarrière waarmee u in België geconfronteerd wordt, dient vastgesteld te worden dat het feit dat praktische obstakels u in België, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico een kerk kan bezoeken, tegenhouden om uw geloof te beleven in schril contrast staat met de risico's die u in Iran genomen zou hebben door naar de huiskerkdiensten te gaan. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkbezoek in Iran in ernstige mate aan. M.b.t. uw verklaring dat er in uw regio geen protestantse kerken zouden zijn (CGVS, p. 13), dient vastgesteld te worden dat er verschillende protestantse kerken zijn in Genk (zie administratief dossier).

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezan bij terugkeer naar Iran.

Hieraan kan toegevoegd worden dat u bovendien incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Iran. M.b.t. de inval van de Iraanse autoriteiten bij Y. (...) thuis tijdens één van jullie diensten verklaarde u bij de DVZ dat deze tien dagen voor uw vertrek uit Iran plaatsvond (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat deze vijf à zeven dagen voor uw vertrek uit Iran zou plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 18). Het verloop dat u schetst van deze gebeurtenis is allerminst plausibel: zo zouden de agenten aangebeld hebben, Y. (...) zou vervolgens de deur geopend hebben, éénmaal binnen in Y. (...) 's woning zouden de agenten gevraagd hebben wie de eigenaar was waarop Y. (...) geantwoord zou hebben dat hij de eigenaar was, vervolgens zouden de agenten gezegd hebben dat ze alle aanwezigen dienden te arresteren omdat ze gehoord hadden dat jullie een religieuze bijeenkomst aan het houden waren, waarop vier van jullie langs ramen en deuren konden ontsnappen (CGVS, p. 18-19). Het is weinig geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten op zulk een amateuristische wijze te werk zouden gaan bij het organiseren van een arrestatie in een woning. Dat de Iraanse autoriteiten nadien aan uw vader verteld zouden hebben dat ze gekomen waren om u te arresteren en dat hij hen moest vertellen waar u zich bevond of u moest opdragen uzelf aan te geven, is ook weinig overtuigend. U stelt zelf dat geen enkele vader zijn eigen zoon zou verklikken (CGVS, p. 19). Door uw op til zijnde arrestatie zelf aan te kondigen, reduceerden zij hun slaagkansen immers aanzienlijk.

Voorts roept ook uw houding nadat u op het nippertje was kunnen ontsnappen ernstige vraagtekens op. Zo nam u geen verdere maatregelen om uw eigen veiligheid te verzekeren (CGVS, p. 19) en ging u gewoon verder met uw leven (CGVS, p. 10) omdat u dacht dat de autoriteiten enkel gekomen waren om Y. (...) te arresteren. Nochtans verklaarde u enkele tellen eerder dat de agenten jullie verteld hadden dat ze de opdracht hadden jullie allemaal te arresteren en was u bovendien gezien door de agenten (CGVS, p. 19). In de Iraanse context zou verwacht worden dat gezien u door de Iraanse autoriteiten gezien was op een christelijke bijeenkomst en één van de deelnemers aan deze bijeenkomst door de autoriteiten gearresteerd was, u meteen zou zijn ondergedoken in plaats van uw leven verder te zetten (CGVS, p. 10) en ervan uit te gaan dat u niet betrokken zou geraken in deze zaak.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw shenasnameh en identiteitskaart en de vertaling van uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in vraag gesteld worden in voorliggende beslissing.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 juli 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 23 juli 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat eerst in op zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en vrees voor vervolging en geeft aan het niet eens te zijn met de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

Omtrent de aan hem verweten incoherenties en tegenstrijdigheden inzake zijn reisweg, doet verzoeker gelden:

"De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn beide onderhouds, bij de DVZ dd. 22 november 2019 enerzijds en deze op het CGVS dd. 10 juli 2020 anderzijds, en die wél aannemelijk en eensluidend waren, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

Alleszins worden de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouds wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn reisweg, ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Hiermee toont het CG VS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen.

Na de arrestatie van R. (...), verkeerde verzoeker in de overtuiging dat een vertrek uit Iran de enige optie was voor zijn veiligheid.

Verzoeker had vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming.

Zijn reisweg vanuit Iran naar België nam bijna twee jaren in beslag ; kende vele hindernissen en was een grote beproeving geweest voor verzoeker.

(CGVS blz. 7 :

(...)

Verzoeker had verschillende landen doorkruist, meestal in de laadbak van een vrachtwagen, alvorens in België aan te komen.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het relaas dat verzoeker heeft gegeven aangaande zijn reisweg en de manier waarop hij (met de hulp van een smokkelaar en tegen betaling van smeergeld) vanuit Iran via diverse landen naar België is gereisd ; wordt door het CGVS ten onrechte aangewend om te besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn.

Zonder de hulp van een smokkelaar, was het voor verzoeker onmogelijk geweest om zijn land te verlaten.

De uitleg die verzoeker heeft gegeven ter gelegenheid van zijn onderhoud over de omstandigheden van zijn vlucht uit Iran en de manier waarop hij had gereisd, is wel degelijk aannemelijk, minstens is deze niet totaal ongeloofwaardig.

Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genooddaakt hadden om Iran in januari 2018 te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Iran, de duurtijd van zijn reisweg en zijn onderhoud op het CGVS.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat verzoeker zgn. vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke antwoorden zou hebben gegeven op gestelde vragen m.b.t. zijn reisweg.

Verzoeker was bovendien 'onvoorbereid' naar zijn onderhoud op het CGVS gegaan én hij had geen bijstand van een advocaat.

(CGVS blz. 20 :

(...)

Achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing, realiseert verzoeker zich terdege dat hij voorafgaandelijk aan zijn persoonlijk onderhoud de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven, voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier accurater relaas te geven."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bekering tot het christendom. In dit kader voert hij aan:

"De antwoorden die verzoeker tijdens zijn onderhoud heeft gegeven inzake kennisvragen over het Christendom, zijn, gezien de concrete omstandigheden waarin hij geleefd heeft in Iran en tijdens zijn vlucht uit het land, alsook thans in België, wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig.

De werkwijze van het CGVS om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te beoordelen aan de hand van verzoekers theoretische kennis over het Christendom, is veel te abstract, te technisch en onredelijk streng.

Het CGVS verwacht van verzoeker een onredelijke theoretische kennis van de geloofsgemeenschap waartoe hij is toegetreden.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect en de concrete leefomstandigheden van verzoeker in België.

Evenmin hield het CGVS rekening met het feit dat verzoeker geboren en getogen is in het islamitische Iran en hij slechts kort voor zijn vlucht is toegetreden tot zijn huidige geloofsgemeenschap.

Op basis van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd n.a.v. zijn onderhoud op het CGVS, verdiende hij wel degelijk meer krediet ; minstens het voordeel van de twijfel.

Uit zijn verklaringen is wel degelijk gebleken dat verzoeker blij heeft gegeven van een oprecht geloof in het Christendom.

Zelfs indien verzoeker niet over een perfecte feitenkennis van het Christendom beschikt en hij moeite had met enkele kennisvragen ; dan nog wilt hij alleszins benadrukken dat hij zich heeft bekeerd tot het christelijke geloof vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is en hij hiertoe gekomen is door in contact te zijn gekomen met christelijke mensen, zoals Y. (...), de Armeniër in Iran.

Sinds 2018 is verzoeker geleidelijk aan beginnen te ontdekken dat dit de religie is die hij wilde aanhangen en dat hij innerlijk oprecht overtuigd was dat dit de juiste beslissing is voor hem persoonlijk.

Tijdens zijn onderhoud is meer dan voldoende gebleken dat verzoeker een onafwendbare noodzaak voelde om zich te bekeren.

Verzoeker ervaart het Christendom meer als een emotioneel, ritueel, transcendent gegeven ; een innerlijke beleving van christelijke waarden zoals liefde , naastenliefde en eerlijkheid, meer dan als een soort rationele, theoretische kennis van de inhoud van de bijbel.

Die persoonlijke en innerlijke beleving die hem overtuigd heeft om voortaan door het leven te stappen als een Christen, is duidelijk gebleken uit zijn gehoor op het CGVS.

(CGVS verzoeker blzn. 10,11 & 16 :

(...)

De beweegredenen die verzoeker tijdens zijn onderhoud dd. 10 juli 2020 had aangehaald om zich tot het Christendom te bekeren, in Iran, een streng Islamitische republiek, hadden redelijkerwijze moeten volstaan.

Dat verzoeker niet alle kennisvragen over de bijbel exact wist te beantwoorden, betekent hoegenaamd niet dat er geen doorgedreven religieuze overtuiging in hoofde van verzoeker zou bestaan, integendeel.

Naast het cruciaal gegeven dat verzoeker geboren en getogen is in het streng islamitische Iran en pas sinds 2018 is toegetreden tot zijn huidige geloofsgemeenschap, heeft ook de taalbarrière en zijn verblijf in het asielcentrum eveneens een niet te onderschatten rol gespeeld ; wat het vergaren van objectieve kennis (zoals kennis over bijbel teksten etc.) heeft vertraagd ; iets waar het CG VS ten onrechte te weinig geen rekening mee heeft gehouden.

Verzoeker meent dat hij niet op een menswaardige en veilige manier , zonder vrees voor zijn leven, zal kunnen leven in Iran zolang het politieke gezag in Iran niet is veranderd.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hem werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Tijdens zijn onderhoud op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

(CGVS blz. 20 :

(...)

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Het CGVS beperkt zich ten onrechte tot het stellen dat verzoekers bekering tot het Christendom (& zijn kritiek op de Islam) 'niet overtuigend' zou zijn.

Het CGVS verliest hierbij uit het oog dat iemands beweegredenen om zijn eigen religie in vraag te stellen en vervolgens , na geïnspireerd te zijn door nieuwe opvattingen, heel persoonlijk zijn en verschillen van individu tot individu.

Sinds enkele jaren begon verzoeker meer en meer een andere kijk te krijgen op de Iraanse cultuur , mentaliteit en diepgewortelde religieuze tradities.

Verzoeker is van mening dat de samenleving waarin hij is opgegroeid een hypotheek vormt op zijn verdere persoonlijke ontwikkeling en op zijn toekomstperspectief en dat deze botst met zijn persoonlijkheid.

Vanuit verzoekers perceptie is Iran geen veilige plaats om te leven of om zich als persoon te ontplooiën ; niet alleen omwille van de gebeurtenissen die zijn vrienden Y. (...) en R. (...) zijn overkomen maar ook omwille van de harde repressie in Iran waar het 'normaal' is dat de autoriteiten geweld gebruiken wanneer je je niet houdt aan de (religieuze) regels.

Mede daarom is de gedachte van een mogelijke terugkeer naar Iran voor verzoeker beangstigend.

Voor verzoeker staat het vast dat hij bij een terugkeer naar Iran, vroeg of laat in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (religieuze) waarden.

De gedachte om zijn huidige levenswijze die hij sinds zijn vlucht uit Iran onderhoudt, radicaal te moeten veranderen in een samenleving die verzoeker niet meer als de zijne aanziet, met name op vlak van vrijheid van religie, is voor verzoeker ondraaglijk.

Verzoeker is van mening dat een dergelijke samenleving een hypotheek vormt op zijn verdere persoonlijke ontwikkeling en dat deze radicaal botst met zijn persoonlijkheid die sedert zijn verblijf in België de voorbije maanden mede de vorm heeft gekregen die ze vandaag is.

Uit verzoekers onderhoud op het CGVS dd. 10 juli 2020 was gebleken dat verzoeker zich als persoon verder zou willen blijven ontplooien binnen een verlichte samenleving ; iets wat ondenkbaar is binnen de Iraanse samenleving, die allesbehalve tolerant staat opzichts ruimenkende personen inzake onderwerpen die de Islam aangaan.

Uit de totaliteit van verzoekers gehoorverslag is wel degelijk gebleken dat verzoeker in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving en dat het voor verzoeker niet meer mogelijk is om zich te conformeren en te schikken naar de bestaande regels in een Islamitische republiek, om reden dat deze -naar verzoekers aanvoelen- de fundamentele mensenrechten miskennen en hij zijn eigen vrijheid van denken , meningsuiting en levenswijze zal moeten opgeven om vervolging door de Iraanse autoriteiten te vermijden.

Het CGVS houdt hiermee totaal geen rekening met de mens en persoonlijkheid van verzoeker.

Het CGVS begaat hierdoor een flagrante inschattingsfout."

Verzoeker voert verder aan:

"Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met de Iraanse autoriteiten, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Iran de enige optie was voor zijn veiligheid en dat hij in Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om het voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Uit verzoekers relaas is gebleken dat hij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat hij riskeert moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Het is duidelijk dat hij daar geen veilig en menswaardig leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van zijn dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoeker."

Verzoeker gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

In dit kader doet hij gelden:

"Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest verzoeker hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 10 juli 2020 heeft verzoeker op voldoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Iran.

Omdat verzoeker in Iran -hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en zijn precare leefsituatie vraagt om dringende maatregelen, had het CGVS de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoeker door hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij, omwille van de gebeurtenissen in Iran en omwille van het verloop van zijn reis naar België, getraumatiseerd zou zijn, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zulks op generlei wijze staft of onderbouwt en dat hij geen medisch attest bijbrengt om deze bewering te ondersteunen. Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat hij zou aantonen dat hij zou lijden aan een dermate ernstig trauma dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere concrete duiding te verstrekken. Hij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn beweerde trauma van invloed zou zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker zelf gaf bij de aanvang van zijn procedure bovendien eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ). Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenmin maakte hij er voor één van beide instanties melding van dat van hem in het kader van het aldaar gevoerde gesprek geen volwaardige verklaringen konden of mochten worden verwacht. Bovendien blijkt uit de inhoud van de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op een normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Integendeel blijkt hieruit dat verzoeker in staat was het gesprek te volgen, dat hij de gestelde vragen begreep en dat hij hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Ook uit de stukken van het dossier kan aldus op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, en dit in zulke mate dat hij niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift op algemene wijze gewag maakt van het gegeven dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen bijstand had van een advocaat, dat hij onvoorbereid naar dit onderhoud ging en dat hij zich *“achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing”*, realiseert dat hij voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud zijn vluchtmotieven best voor zichzelf even op een rijtje had gezet om een accurater relaas te kunnen brengen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zulke algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte beweringen bezwaarlijk afbreuk kan doen aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker laat na om hierover ook maar enig verder betoog te voeren en om ter zake ook maar de minste bijkomende duiding te verstrekken. Hij toont in het geheel niet *in concreto* aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat, waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op het verloop van het persoonlijk onderhoud of zijn gezegden. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Daarenboven kan worden herhaald dat verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dat uit de betreffende stukken in het administratief dossier geen problemen kunnen worden afgeleid.

Bovendien komt het aan verzoeker zelf toe om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging en was het zijn taak om deze verdediging op een diligente en alerte wijze te laten waarnemen door een advocaat. Verzoeker toont, te meer nu hij blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing toegang had tot het internet, in het geheel niet aan dat of waarom het voor hem onmogelijk zou zijn geweest om zich tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS te laten bijstaan door een advocaat. Evenmin toont hij aan of maakt hij aannemelijk dat of waarom hij zich in de onmogelijkheid zou hebben bevonden om zich voor te bereiden op dit persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze van verzoeker mocht worden verwacht dat hij, ook indien hij onvoorbereid was, op een spontane, duidelijke, doorleefde, gedetailleerde, coherente en consistente wijze zou kunnen verhalen over de gebeurtenissen die hij zelf stelt te hebben meegemaakt, die de kern uitmaken van zijn relaas en die de aanleiding zouden hebben gevormd tot en zouden hebben plaatsgevonden tijdens zijn reis naar België.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten, niet te kunnen terugkeren naar dit land en nood te hebben aan internationale bescherming omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt in dit kader vooreerst ernstig ondergraven doordat hij kennelijk tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn reisweg naar België. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan doordat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort en uw vlucht van Iran naar België. Bij de DVZ verklaarde u dat de smokkelaar uw paspoort weggegooid had tussen Macedonië en Servië (verklaring DVZ, d.d. 22.11.2019, vraag 24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herinnert u zich niet meer in welk land u was toen de smokkelaar u vertelde dat hij uw paspoort had weggegooid en verklaart uw onwetendheid aan de hand van het feit dat u uw hele reis van Iran naar België zich in vrachtwagens, gevangenissen, koeienboerderijen of huizen bevonden zou hebben (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 10.07.2020, p. 5-6) en nooit naar buiten gegaan te zijn (CGVS, p. 8). Bij de DVZ verklaarde u legaal met uw eigen paspoort van Iran naar Turkije gereisd te zijn met het vliegtuig (verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS klinkt het dat u op illegale wijze en over land van Iran naar Turkije reisde (CGVS, p. 6).

Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u bij de DVZ verklaard te hebben dat u legaal met uw eigen paspoort van Iran naar Turkije gevlogen bent (CGVS, p. 7). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheid. Hoewel u bij de DVZ kon opsommen dat u via Servië, Macedonië, Griekenland en Frankrijk reisde, alvorens in België aan te komen, waarbij u specificeerde dat u twee nachten in Servië, één nacht in Macedonië, vier maanden in Griekenland en drie maanden in Frankrijk doorbracht (verklaring DVZ, vraag 31), verklaart u op het CGVS dat u met uitzondering van Turkije geen enkel land kunt benoemen waardoor u gereisd heeft (CGVS, p. 7). U verwijst naar het feit dat u in een vrachtwagen gereisd zou hebben om te verklaren hoe het komt dat u niet weet naar welk land u reisde vanuit Turkije (CGVS, p. 7). U zou met de smokkelaar die u in Turkije vond en aan wie u 17.000 euro betaald zou hebben niet besproken hebben waar hij u naartoe zou brengen, evenmin had hij een concreet plan (CGVS, p. 7, 9). Dat u gedurende uw reis, die volgens uw verklaringen tweeënhalf jaar in beslag nam (CGVS, p. 8), nooit geweten zou hebben in welke landen u verbleef, en dat u ondanks de aanzienlijke geldsom die u neertelde niet beter geïnformeerd was over uw route en bestemming is allerm minst geloofwaardig te noemen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring van Turkije naar Servië gereisd te hebben, bevestigt u dat u bij de DVZ vermeld had dat u dacht dat het land na Turkije Servië was. U zou dit afgeleid hebben uit de taal die de mensen in de kelder waarin u zich bevond spraken. In hun gesprekken herkende u het woord 'Servië'. Hoe lang u in Servië verbleven heeft, kunt u zich echter niet herinneren, ook niet bij benadering. U kunt niet aangeven of u bv. een dag of een jaar in Servië gebleven bent (CGVS, p. 7-8). Geconfronteerd met de routebeschrijving die u opgaf bij de DVZ, stelt u dat de route die u bij de DVZ opgaf, een route was die u zich ingebeeld had op basis van verklaringen van andere verzoekers om internationale bescherming die u in België had leren kennen. U zou deze route opgedist hebben omdat u in werkelijkheid niet wist via welke landen u gereisd was (CGVS, p. 8). Dergelijke verklaringen zijn allerm minst overtuigend. Zo voegde u bij de DVZ bv. toe dat u in Griekenland zeven of acht pogingen ondernomen heeft om naar Frankrijk te kunnen gaan (verklaring DVZ, vraag 31). Geconfronteerd met uw verklaring vier maanden in Griekenland verbleven te hebben, stelt u dat u vier maanden verbleven had bij het neefje van de smokkelaar en dat u vermoedt dat dit in Griekenland was, dit omdat u later aan de smokkelaar gevraagd zou hebben waar zijn neefje is en deze geantwoord zou hebben dat zijn neefje nog steeds in Griekenland was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring drie maanden in Frankrijk doorgebracht te hebben, stelt u dat u aan de hand van een wagen met een Franse vlag die u gezien had, afleidde dat u in Frankrijk was op dat ogenblik (CGVS, p. 9). Uw antwoorden zijn allerm minst ernstig te noemen. Indien u een sterk vermoeden zou hebben door Servië, Griekenland en Frankrijk gereisd te hebben, had u dat eerder geantwoord kunnen hebben. Bovendien kan niet begrepen worden waarom de smokkelaar u tijdens jullie reis niet zou hebben willen vertellen in welk land u zich bevond. Tot slot dient ook vastgesteld te worden dat het geheel van uw verklaringen over de duur van uw reis van Iran naar België incoherent is. Gezien u verklaart op 26 of 27 deij 1396 (16 of 17 januari 2018) Iran verlaten te hebben (CGVS, p. 6) en u bij de DVZ verklaarde op 15 november 2019 in België aangekomen te zijn, zou u een jaar en tien maanden en geen tweeënhalf jaar onderweg geweest zijn. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat u dacht dat u tweeënhalf jaar onderweg was geweest (CGVS, p. 8). Rekening houdend met uw verklaringen bij de DVZ aangaande uw verblijf van twee maanden in Turkije, twee nachten in Servië, één nacht in Macedonië, vier maanden in Griekenland en drie maanden in Frankrijk (verklaring DVZ, vraag 31), komt men dan weer aan een reisduur van zo'n negen maanden. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenst te bieden op wanneer en hoe u Iran verliet, hetgeen tevens afbreuk doet aan de door u voorgehouden omstandigheden waaronder u besloot Iran te verlaten."

Verzoeker slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake zijn beweerde trauma, niet in om deze motieven te ontcrachten.

Waar hij boudweg poneert dat hij over zijn reisweg een veelheid aan verklaringen zou hebben afgelegd die wel aannemelijk en eensluidend waren, alsmede dat deze verklaringen in ruime mate de verklaringen zouden overstijgen die niet aannemelijk en niet eensluidend waren, dient te worden vastgesteld dat zulks, gelet op de (veelheid aan) voormelde vaststellingen hoegenaamd niet ernstig kan worden genomen. Uit deze vaststellingen blijkt immers dat verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zowat elk gegeven inzake zijn reisweg (met name het ogenblik waarop hij zijn land verliet, de gebruikte documenten, de duur van zijn reis, de verschillende etappes van deze reis en de landen doorheen dewelke hij achtereenvolgens reisde en waarin hij verbleef).

Het tijdsverloop sedert hij zijn land verliet kan, te meer nu uit het voorgaande blijkt dat hij over dit tijdsverloop geen duidelijkheid verschaft, verder bezwaarlijk een verklaring bieden voor de veelheid aan voormelde, concrete vaststellingen. Gezien het ingrijpende karakter van de beslissing om zijn land te verlaten en van een reis gedurende meerdere jaren en/of maanden en gezien de ernstige mate waarin deze elementen afwijken van de alledaagsheid der dingen, kan worden aangenomen dat zijn reisweg in verzoekers geheugen zou zijn gegrift en was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten

dat hij hierover ook enige tijd later nog op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde en coherente wijze zou kunnen verhalen.

Voor het overige tracht verzoeker de voormelde, frappante vaststellingen, dit mede gelet op het voorgaande, geheel ten onrechte te minimaliseren en af te doen als zijnde onbelangrijk. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet namelijk correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker over zijn reisweg en de bij deze reis gebruikte documenten dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, vormt aldus weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoeker in zijn uitgetypte getuigenis gevoegd bij zijn aanvullende nota van 9 januari 2021 één versie herhaalt van de door hem eerder voorgehouden versies doet op zich niet de minste afbreuk aan de door verwerende partij met recht vastgestelde tegenstrijdigheden. Dat hij geen zicht wenst te bieden op het moment en de wijze waarop hij zijn land verliet en op zijn reisweg, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin en de redenen waarom hij zijn land beweert te hebben verlaten.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande nog worden opgemerkt dat, nog daargelaten de vele onduidelikheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn reisweg en nog los van de verscheidene versies van verzoekers reisrelaas, uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij (minstens) reeds enkele maanden in verschillende Europese landen verbleef alvorens hij doorreisde naar België en hij alhier, dit bovendien slechts een week na zijn aankomst, een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat de smokkelaar hem dit al die tijd zou hebben verhinderd, vormt hiervoor geenszins een plausibele uitleg (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet, en het is hoe dan ook niet aannemelijk, dat hij gedurende al die maanden zou zijn opgesloten. Ook deze vaststelling doet op manifeste wijze afbreuk aan zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Betreffende verzoekers verklaarde bekering tot het christendom, kan vooreerst worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verwacht kan worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en

verstrekken de gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Eerst en vooral legt u incoherente verklaringen af over wanneer u bekeerd zou zijn tot het christendom. Bij de DVZ verklaarde u d.d. 22.11.2019 dat u zich twee jaar eerder bekeerd had tot het protestantisme (verklaring DVZ, vraag 9). Op het CGVS verklaart u d.d. 10.07.2020 zich drie à drieënhalf jaar geleden bekeerd te hebben: u verduidelijkt dat u acht maanden in België bent, tweeënhalf jaar onderweg geweest bent, sinds twee maanden voor uw vertrek uit Iran deelnam aan de christelijke vergaderingen en u zich reeds in Iran bekeerde (CGVS, p. 3). Uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS zijn onverzoenbaar met elkaar. Indien u tweeënhalf jaar onderweg bent geweest, dient volgens uw verklaringen bij de DVZ uw bekering na uw vertrek uit Iran gesitueerd worden.

Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u slechts twee maanden voor uw vertrek uit Iran naar uw eerste huiskerkdienst ging en u zich nog voor uw vertrek uit Iran bekeerde (CGVS, p. 3), wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen.

U verklaart voorts dat u voor uw bekering nooit kalm was en dat u dankzij uw bekering vrede en kalmte gevonden heeft (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in deze onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Wanneer gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt vervalt u in algemeenheden als 'de islam is een gewelddadige religie die beveelt wat wel en niet mag', 'Jezus geeft al zijn adviezen met vriendelijkheid' en 'in de islam is er geen geluk of vreugde', en herhaalt u dat u voor uw bekering zeer nerveus was. U zou het geluk en de vreugde die u in zich droeg als moslim niet hebben kunnen delen met andere moslims. Dat er in de islam geen geluk of vrede is, wijt u aan het feit dat de islam verschillende dingen oplegt of juist verbiedt, en dit met geweld. Met slachtpartijen en bloedvergieten leggen moslims hun religie op. Gelukkige moslims bestaan volgens u niet, er is altijd verdriet te bespeuren in het gezicht van een moslim. Christenen daarentegen zijn heel gelukkig, vinden elkaar leuk en leven in vrede (CGVS, p. 10-11). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens verloofde, ouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en ongelukkig zijn associeert. Toen u 25 of 28 was stopte u met regelmatig naar de moskee te gaan omdat u niet gelukkig was en uw moskeebezoeken u geen vrede gaven (CGVS, p. 13). Wanneer u echter naar de kerk gaat in België overkruipt een vredig gevoel u, ondanks het feit dat u niets begrijpt van de viering (CGVS, p. 13). Gevraagd naar hoe het komt dat u de kalmte die u in een kerk ervaart, niet in een moskee ervaarde, antwoordt u dat u denkt reeds in de baarmoeder van uw moeder uitgekozen geweest te zijn. Hiermee bedoelt u dat u niet gemaakt was voor de moskee en dat u er geen voordelen uit kon halen (CGVS, p. 13). Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Verder legt u vreemde verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom gewekt werd. Gevraagd hoe u in aanraking gekomen bent met het protestantisme, begint u over de algemene situatie waarin christenen in Iran zich bevinden, m.n. dat de Iraanse autoriteiten kerken controleren en dat mensen zoals u zich niet mogen bekeren tot het christendom. U wordt hierna nog tweemaal dezelfde vraag gesteld, waarop u uitlegt dat u koos voor het protestantisme omdat Y. (...) u dit uitgelegd had en u geen andere mogelijkheid had in Iran, en verwijst naar drie of vier sessies waaraan u deelgenomen zou hebben. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen over hoe u in aanraking met het protestantisme bent gekomen alvorens u besliste deel te nemen aan de sessies in Y. (...) 's huis, antwoordt u eerst weinigzeggend dat die periode de start van uw bekering was en vervolgens wanneer de vraag nogmaals herhaald wordt dat uw collega's N. (...) en A.H. (...) u aan Y. (...) voorgesteld hadden omdat u vervreemd geraakt was van de islam doch nog steeds in God geloofde. Zij opperden dat u misschien God kon vinden in het protestantisme. Gevraagd waarom u geïnteresseerd was om deel te nemen aan de vergadering in Y. (...) 's huis, zegt u louter dat de dingen die u hoorde in deze sessies u kalmeerden. Nogmaals gevraagd waarom u in de eerste plaats geïnteresseerd was geweest om deel te nemen aan de vergaderingen herhaalt u dat uw collega's u dit gesuggereerd hadden (CGVS, p. 15). Wanneer u er nogmaals op gewezen wordt dat de vraag gaat over waarom u geïnteresseerd was, antwoordt u dat een mens geïnteresseerd is om elke dag nieuwe dingen te leren (CGVS, p. 16). Uw erg stoeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het protestantisme ondermijnen de oprechtheid van uw voorgehouden bekering. Dat u in navolging van een suggestie van twee collega's plots interesse zou gekregen hebben in het protestantisme zonder enige intrinsieke motivatie, is opvallend. Bovendien strookt deze weergave van uw kennismaking niet met wat u vertelde bij de DVZ. Toen verklaarde u bekeerd te zijn tot het protestantisme nadat u zelf onderzoek gedaan had naar die religie. U verklaarde door niemand overtuigd geweest te zijn maar zelf contact opgenomen te hebben met vrienden van u die bekeerd waren zodat u ook naar de vieringen kon gaan (vragenlijst CGVS, d.d. 22.11.2019, vraag 5).

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Zo weet u niet of de regels over wat moet en niet mag in het christendom verschillend zijn van de regels in de islam. U weet niet of er geboden zijn in het christendom en verklaart nog nooit van de tien geboden gehoord te hebben (CGVS, p. 16). U verwijst naar het feit dat u een 'nieuwe' gelovige bent om uw gebrek aan informatie over de regels binnen het christendom te verschonen (CGVS, p. 11). Gezien u verklaart drie à drieënhalf jaar geleden bekeerd te zijn (CGVS, p. 3) en de regels binnen de islam voor u de oorzaak zijn van het feit dat er geen vreugde of geluk mogelijk is in de islam (CGVS, p. 11), zou van u een diepgaandere kennis verwacht mogen worden op dit punt. Ook met betrekking tot de inhoud van de christelijke vergaderingen die u bijwoonde blijft u aan de oppervlakte. U stelt dat Y. (...) u drie of vier verhalen uit de bijbel had uitgelegd, maar bent niet in staat om één van deze verhalen over Jezus te reproduceren. U verwijst naar het feit dat deze sessies drieënhalf jaar geleden plaatsvonden om uw onwetendheid op dit punt te verklaren (CGVS, p. 16). Er dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat deze verhalen over Jezus geen diepe indruk op u hebben nagelaten. Hoewel u drieënhalf jaar geleden bekeerd bent tot het protestantisme en Iran reeds meer dan drie jaar geleden verlaten zou hebben (CGVS, p. 3), heeft u nog niets gelezen uit de bijbel. U verwijst hiervoor naar de moeilijke omstandigheden tijdens uw reis vanuit Iran naar België (CGVS, p. 16). Zoals reeds aangestipt kan er echter geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reis van Iran naar België als zou u al die tijd door de smokkelaar in huizen, kelders, koeienboerderijen en vrachtwagens gevangen gehouden geweest zijn. Dat u in de acht maanden dat u in België verbleef er niet in geslaagd zou zijn een Perzisch exemplaar van de bijbel op de kop te tikken (CGVS, p. 16), getuigt evenmin van een sterke toewijding aan uw nieuwe geloof. Bovendien gelooft u dat het nutteloos is om individueel de bijbel te lezen zonder begeleiding van iemand die bijbel aan u uitlegt (CGVS, p. 16). In Turkije zou u heel kort de tijd gehad hebben om vier of vijf zinnen uit de bijbel te lezen op het internet, die echter evenmin indruk maakten op u, daar u zich deze vier of vijf zinnen niet kunt herinneren (CGVS, p. 16). Gevraagd of u zelfstudie heeft gedaan naar uw nieuwe religie stelt u dat het in de drie of vier sessies waaraan u heeft deelgenomen gebeurd is dat u op het internet surfte. Eén van de dingen die u opzocht was het huwelijk. U vond toen dat een huwelijk in het christendom voor het leven is, maar voegt er meteen aan toe dat u niet zeker bent of dat nu correct is of niet. Evenmin kunt u verduidelijken waarom u dat opzocht. U stelt meteen dat u misschien iets anders had opgezocht. U kunt geen andere zaken opsommen die u over uw nieuwe religie opgezocht heeft (CGVS, p. 17). Sinds uw vertrek uit Iran heeft u geen enkele activiteit gedaan of ondernomen m.b.t. uw nieuwe geloof (CGVS, p. 19). U verwijst opnieuw naar de omstandigheden alsook naar uw gebrek aan kennis (CGVS, p. 19), hetgeen bevreemdend is omdat men net zou verwachten dat u als nieuwe gelovige iets zou hebben willen doen aan uw gebrek aan kennis over het protestantisme eens u Iran verlaten had. U verklaart zelfs niet geprobeerd te hebben om u verder te verdiepen in uw geloof of om activiteiten m.b.t. uw geloof te ontwikkelen sinds uw vertrek uit Iran en verwijst opnieuw naar uw omstandigheden: zo werd u tijdens uw reis naar België steeds 'vastgehouden' en was u daardoor niet in staat om hierover na te denken, in België werd u dan weer geconfronteerd met de taalbarrière, heeft u geen SIM-kaart en beschikt u niet over internet (CGVS, p. 19). Nogmaals dient herhaald te worden dat er aan de door u voorgehouden omstandigheden tijdens uw reis geen geloof gehecht kan worden. Met betrekking tot uw verklaring niet over internet te beschikken, dient dan weer vastgesteld te worden dat u over internet beschikt in uw opvangcentrum en tien dagen voor uw persoonlijk onderhoud contact had met uw vader via het internet (CGVS, p. 4). Wat betreft de taalbarrière waarmee u in België geconfronteerd wordt, dient vastgesteld te worden dat het feit dat praktische obstakels u in België, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico een kerk kan bezoeken, tegenhouden om uw geloof te beleven in schril contrast staat met de risico's die u in Iran genomen zou hebben door naar de huiskerkdiensten te gaan. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkbezoek in Iran in ernstige mate aan. M.b.t. uw verklaring dat er in uw regio geen protestantse kerken zouden zijn (CGVS, p. 13), dient vastgesteld te worden dat er verschillende protestantse kerken zijn in Genk (zie administratief dossier)."

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich in wezen immers tot een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden en verklaringen – wat hij eveneens doet in zijn uitgetypte getuigenis gevoegd bij zijn aanvullende nota van 9 januari 2021 – en tot het eenvoudigweg en op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen die verweerder aan deze verklaringen verbindt in de voormelde motivering. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen. Gezien verzoeker deze vaststellingen niet op dienstige wijze aanvecht, betwist of weerlegt, worden zij door de Raad overgenomen. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende bekering, vanuit een oprechte, diepgewortelde en innerlijke overtuiging, tot het christendom.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezende bij terugkeer naar Iran.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hieraan kan toegevoegd worden dat u bovendien incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Iran. M.b.t. de inval van de Iraanse autoriteiten bij Y. (...) thuis tijdens één van jullie diensten verklaarde u bij de DVZ dat deze tien dagen voor uw vertrek uit Iran plaatsvond (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat deze vijf à zeven dagen voor uw vertrek uit Iran zou plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 18). Het verloop dat u schetst van deze gebeurtenis is allerm minst plausibel: zo zouden de agenten aangebeld hebben, Y. (...) zou vervolgens de deur geopend hebben, éénmaal binnen in Y. (...)’s woning zouden de agenten gevraagd hebben wie de eigenaar was waarop Y. (...) geantwoord zou hebben dat hij de eigenaar was, vervolgens zouden de agenten gezegd hebben dat ze alle aanwezigen dienden te arresteren omdat ze gehoord hadden dat jullie een religieuze bijeenkomst aan het houden waren, waarop vier van jullie langs ramen en deuren konden ontsnappen (CGVS, p. 18-19). Het is weinig geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten op zulk een amateuristische wijze te werk zouden gaan bij het organiseren van een arrestatie in een woning. Dat de Iraanse autoriteiten nadien aan uw vader verteld zouden hebben dat ze gekomen waren om u te arresteren en dat hij hen moest vertellen waar u zich bevond of u moest opdragen uzelf aan te geven, is ook weinig overtuigend. U stelt zelf dat geen enkele vader zijn eigen zoon zou verklikken (CGVS, p. 19). Door uw op til zijnde arrestatie zelf aan te kondigen, reduceerden zij hun slaagkansen immers aanzienlijk.

Voorts roept ook uw houding nadat u op het nippertje was kunnen ontsnappen ernstige vraagtekens op. Zo nam u geen verdere maatregelen om uw eigen veiligheid te verzekeren (CGVS, p. 19) en ging u gewoon verder met uw leven (CGVS, p. 10) omdat u dacht dat de autoriteiten enkel gekomen waren om Y. (...) te arresteren. Nochtans verklaarde u enkele tellen eerder dat de agenten jullie verteld hadden dat ze de opdracht hadden jullie allemaal te arresteren en was u bovendien gezien door de agenten (CGVS, p. 19). In de Iraanse context zou verwacht worden dat gezien u door de Iraanse autoriteiten gezien was op een christelijke bijeenkomst en één van de deelnemers aan deze bijeenkomst door de autoriteiten gearresteerd was, u meteen zou zijn ondergedoken in plaats van uw leven verder te zetten (CGVS, p. 10) en ervan uit te gaan dat u niet betrokken zou geraken in deze zaak.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe eenvoudigweg en boudweg te poneren dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met de Iraanse autoriteiten weldegelijk eerlijk waren. Hiermee doet verzoeker in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, concrete vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom, de problemen die verzoeker ten gevolge van deze bekering zou hebben gehad en de hieruit voorgesproten vrees voor vervolging.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw shenasnameh en identiteitskaart en de vertaling van uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in vraag gesteld worden in voorliggende beslissing.”

Waar verzoeker middels de aanvullende nota van 9 januari 2021 nog een schrijven van pastoor Hossein Mardashty van “The City of the Living God Church” te Turnhout van 3 januari 2021 bijbrengt waarin deze attesteert dat verzoeker “heden” een lid is van zijn kerk en dat verzoeker ingevolge de coronamaatregelen nog niet kon worden gedoopt, oordeelt de Raad evenwel dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van zijn initieel voorgehouden asielrelaas waarom verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht, in het bijzonder de beweerde bekering tot het christendom aldaar en de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot het vertrek uit Iran, en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, de voorgehouden plotselinge verdere bekering in België tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT